

Oblit

written by Ferran Planell | 15 d'octubre de 2020

Hi ha quelcom que no oblidó mai, i és en recordar-ho quan se'm fa més present l'oblit. És un estadi pel qual tothom passa. Fins i tot les ments més brillants que emmagatzemen les dades de forma més ordenada, rigorosa i eficient, pateixen en algun moment l'efímer de la memòria.

En castellà deien que “La letra con sangre entra”. Aquí a casa nostra ho expressàvem amb un toc més humorístic i menys violent, quan, per referir-nos al mateix, dèiem: Pel cul entra la lletra. Està clar que en ambdós casos i donada l'època en què es van popularitzar sengles dites, deixaven clar que al mal estudiant se l'havia d'incentivar estomacant-lo. Però una cosa era fer sang i una altra ben diferent deixar tan sols el cul ben vermell. Per sort pedagògicament hem evolucionat i, generalment, el càstig físic i verbal ha passat a l'oblit –mai millor dit.

De petit, a escola, el seient era un incomodíssim banc de fusta, que en cas d'haver estat incentivat t'ajudava a prendre consciència de l'existència de les adolorides natges. Amb els colzes damunt la taula recitava com un lloro, dia sí i dia també, les taules de multiplicar, els rius d'Espanya, els d'Europa, les províncies, les capitals i fins i tot –això ho he de dir en castellà– “La lista de los reyes Godos” que de fet eren visigots i que era una mena de fixació que tenia el sistema educatiu del règim a fer memoritzar simplement per memoritzar. Deixant a banda que nosaltres no ens gronxàvem endavant i endarrere mentre repetíem “Uno por uno és uno”, no era pas gaire diferent de com els nens musulmans aprenen l'Alcorà.

És del tot evident que repetir molts cops el mateix ajuda a la seva memorització. La qüestió és que hem de fer ressonar dins el nostre cervell un cop darrere l'altre. Que val la pena

d'intentar memoritzar per poder ser després recordat i que no caigui en l'oblit.

Amb l'ús de les calculadores i els ordinadors, he de reconèixer que no multiplico de cap com abans, que donat els canvis geopolítics m'és més còmode tirar de Google per saber que la capital de Macedònia és Skopje, però no puc oblidar la barbàrie del franquisme, ni les atrocitats dels Borbons, ni la repressió imposada per Primo de Rivera, ni la brutalitat policial d'un estat aparentment democràtic, ni els presos polítics, ni els exiliats, ni els imputats, ni...

El 14 de febrer tornarem a passar per les urnes. No caiguem en l'oblit.

Recordar és molt més que tenir memòria.